

Buržoazní usilování o štěstí v podstatě redukuje veškerou lidskou motivaci na chtivost a strach: žádost po delším životě, větších majetcích a větším bezpečí – a strach ze smrti, nejistoty a hmotných ztrát.

Autor: Greg Johnson

Někdy v roce 2003 jsem se cítil velice unavený a uvažoval, že nechám práce na jednom projektu spojeném s hnutím a trochu se vyspím. Bylo půl třetí ráno a moc jsem toho poslední dobou nenaspal. Pak mě ale napadlo: „Na co se vlastně šetříš?“ Potřeboval jsem spánek, abych si zachoval svou krásu? Všechno, co ušetříme, stejně musíme vydat, jelikož smrt nikomu nic nenechává. Tím, že se budeme šetřit, svět nezachráníme – toho dosáhneme jedině tím, že se vydáme.

Takže jsem dal práci další hodinu a půl, tvrdě usnul a ráno se probudil s obnovenou energií a odhodláním, jelikož jsem si uvědomil, že občas – pokud od sebe chceme víc – zjistíme, že dokážeme vydat víc, víc než by nás kdy napadlo. Americká pravice se donekonečna zabývá otázkou neustálého posunu politického spektra doleva. Důležitou úlohu hraje i větší morální síla levice, která jí oproti pravici poskytuje systematickou výhodu.

Morální síla má dvojitý rozměr.

Zprvce bývají lidé na levici v průměru horlivější, idealističtější a altruističtější než ti na pravici, což znamená, že jsou ochotní pracovat usilovněji a pro dosažení svých ideálů obětovat více.

Zadruhé levice sice s mainstreamovou pravicí sdílí totožný základní rovnostářský individualistický náhled, svých ideálů se však drží pevněji, zatímco pravice z nich nezřídka

slevuje – ať už kvůli zbabělosti, chamtivosti či netečnosti. Za srovnatelných podmínek však zásadový člověk předčí pokrytce, a tak levice nakonec pravici většinou uštve.

Řada rasových nacionalistů odmítá rovnostářský individualismus. I když individualismu a rovnosti přikládáme jistou hodnotu, nepokládáme je za nejvyšší hodnoty společnosti – tou má být obecné blaho: zachování a prospěch našeho lidu. Jakmile se s tímto zájmem rovnost či individualismus střetnou, musí převážít obecné blaho.

I když tedy odmítnutím morálních premis levice zničíme jednu z jejích morálních výhod u samého kořene, dosud jsme nedorovnali její další morální náskok: silnější idealismus, oddanost a ochotu sebeobětování. Při rovnosti dalších faktorů vyhrává tým s vyšší úrovní těchto parametrů.

V této oblasti představuje kámen úrazu buržoazní morálka pravice. Podle mé definice buržoazní etika za nejvyšší hodnotu označuje dlouhý, pohodlný a bezpečný život. Jde o rozlišení protikladem od aristokratického étosu, stavícího na piedestal čest, za niž je aristokrat ochoten obětovat život i své bohatství. (Buržoza oproti tomu velice rád obětuje svou čest, pokud to vede k získání bohatství či prodloužení života.) Buržoazní etika se staví také proti ochotě fanatiků zemřít za své principy – ať už náboženské, politické či filozofické.

Tento étos formulovali filozofové rané modernity jako Hobbes, Locke nebo Hume, kteří pohrdali „pýchou a ješitností“ aristokratů a „pověrou a zanícením“ fanatiků, jelikož tyto hodnoty činí lidi „svárlivými a popudlivými“, což zasahuje do mírumilovného usilování o štěstí „pilných a rozumných.“

Podle platonského tripartitního dělení duše na rozum, ducha (*thymos*) a žádost vládne fanatikovi rozum, jelikož jeho nejvyšší hodnoty se odvíjejí od jeho zásad; aristokratovi *thymos*, protože nejvyšší ctností mu je čest a konečně buržoovi žádost – za nejvyšší hodnotu totiž pokládá dlouhý, klidný a zámožný život.

Buržoazní usilování o štěstí v podstatě redukuje veškerou lidskou motivaci na chtivost a strach: žádost po delším životě, větších majetcích a větším bezpečí – a strach ze smrti, nejistoty a hmotných ztrát. Postupem času zavrhl buržoazní chápání psychologie samotnou možnost existence odlišných motivů – idealismu a sebeobětování.

Takto lze v zásadě shrnout mentalitu amerického buržoazního konzervativce, jehož celá etika je zasvěcena ušetření sebe sama a hromadění bohatství, namísto jeho vydávání k dosažení vyšších hodnot. Když se setká s lidmi s vyššími aspiracemi, buržoza to buď označí za jednání poháněné skrytou formou egoismu, nebo – pokud toto nepostačuje – začne plácet něco o nepoznatelných zdrojích a neblahých následcích lidského fanatismu.

Levice vyvolává vyšší míru oddanosti, idealismu a sebeobětování než pravice jednoduše proto, že pohrdá sobectvím a antiintelektualismem buržuje. Dokonce i marxismus se svým zcela materialistickým hodnotovým systémem fakticky „nacouval“ do idealismu a

sebeobětování prostou negací buržoazního étosu. Bílý nacionalismus jej zoufale potřebuje napodobit.

Naneštěstí však zůstává americké hnutí bělošského nacionalismu hluboce buržoazní. Seděl jsem na příliš mnoha setkáních, kde staří opatrní zaprodanci přesvědčovali mladé idealisty, aby je následovali na cestě buržoy: sklonit hlavu, zavřít ústa na zámek, vybudovat kariéru a nahromadit peníze, dokud... O tom už se nezmiňují, ale odpověď lze snadno dovodit: (1) dokud neumřou s neporušenou maloburžoazní pověstí a celým svým nashromážděným majetkem, aniž by dosáhli zlomku toho, co se jim mohlo podařit uskutečnit s odlišnou etikou nebo (2) dokud lidé, kteří podobné rady odvrhnou, nevytvoří hnutí hodné následování.

Evropské hnutí se mi jeví mnohem zdravějším než to severoamerické - zatímco jsou totiž Spojené státy a Kanady plně buržoazními společnostmi, v evropských zemích přežívají zbytky předburžoazního étosu. Severní Ameriku zalidnili z větší části lidé upřednostňující ekonomickou příležitost nad poutem ke své domovině, zatímco lidé, kteří zůstali, postaveni před totožnou volbu, vybírali opačně. Tyto preference v určité míře přetrvávají dodnes.

Dokonce i američtí bílí nacionalisté odmítající konzervatismus stále přemýšlejí ve zcela buržoazním psychologickém kontextu a obtížně chápou motivace odlišné od chamtivosti a strachu. Nedokáží však své nepřátele porazit, dokud jim neporozumí - stejně jako sami sobě.

Setkávám se s bílými nacionalisty, zcela popírajícími jakoukoliv roli morálky v politice - lidi přeci pohání chamtivost a strach, že? Nechápu, že takovéto pojetí lidské motivace je samo o sobě morálním kódem - specificky buržoazním - a že v rozporu s ním existují jiné, takovýmito přízemními motivy pohrdající.

Někteří bílí nacionalisté označují altruismus či idealismus za pouhé zástěrky čistě sobeckých motivací. Neumí však vysvětlit - pokud je každý jednoduše sobcem - proč se tolik lidí obtěžuje předstíráním morálky, již podle nich nikdo skutečně nevěří.

V biologické terminologii považujeme za altruismus jakýkoliv čin snižující **fitness** (biologickou zdatnost) jednotlivce a zároveň zvyšující fitness příslušníků spřízněné skupiny, který také pomáhá zachovat geny činitele u těch, kterým pomáhá. Parazitismem je, když činitel pracuje ku prospěchu geneticky nespřízněných jedinců - jako když pták vylétnou vejčká a krmí mláďata cizího parazitického druhu.

K vykořenění bělochů - včetně sebedestruktivního jednání či rasové sebevraždy - dochází, jelikož náš biologický altruismus byl přeměněn na biologický parazitismus. Ať už z tohoto chování má prospěch nebo je jeho původcem kdokoliv, nebylo by možné bez bělošských sklonů k morálnímu universalismu a nestrannosti, díky nimž dokážeme chápat i velice výrazně odlišné lidi a národy jako členy společné morální komunity. Také by nebylo možné, pokud by náš smysl pro velkodušnost nezahrnoval ochotu konat morální gesta směřovaná k cizincům - dokonce i s rizikem, že nebudou opětována - v naději na rozšíření naší morální komunity, a vytrvale je znovu a znovu opakovat - i poté, co jsou odmítnuty či zneužity. Klíčovou úlohou bílých nacionalistů musí být boj s tímto sebedestruktivním moralismem a

snaha dostat náš altruismus zpátky do biologicky funkčních mezí.

Pokud označíme levici za přehnaně altruistickou, pravici naopak altruismus schází. V rámci hnutí musíme vypěstovat fanatiky se smrtelně vážně zvnitřněnými principy a válečníky ochotné bojovat a - bude-li to nutné - zemřít za naše lidi. Jedině takoví lidé budou mít dost morální síly začít posouvat politické spektrum zpět napravo. Musíme se vydat ze všech sil, abychom zachránili svět.

Úvaha Grega Johnsona *Spend Yourself, Save the World* vyšla na stránkách Counter Currents Publishing 8. května 2015.

Související články:

Proti bílým reformistům
Proč konzervativci nemohou vyhrát
Základní principy Severozápadní migrace
Do bahna či ke hvězdám?
Křesťanství a evropská identita
Tři otázky k tématu identitářství
Morální faktor, část 1
O morální vážnosti
Etika zachování rasy: Frank Salter a jeho kniha *On Genetic Interests*
Břímě jménem Hitler